

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEVHİD EHLİ MUTLAKE CENNETE GİRECEKTİR

TEVHİD EHLİ MUTLAKE CENNETE GİRECEKTİR

"Kim tevhide gerçekleştirse, hesapsız Cennete girecektir" sözü ile, azap olunmaksızın Cennete girecek kimseler kastedilmiştir.

Bunun gerçekleşebilmesi, ihlaslı olmaya ve kişinin günah, şirk vb. gibi yasaklardan arınmış olmasına bağlıdır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz İbrahim, Allah'a boyun eğen ve O'na yönelen bir önderdi; müşriklerden değildi." (Nahl: 16/120)

İbrahim (a.s.), tevhidin gerçekleşmiş olması için gerekli olan bu vasıflarla vasıflandırılmıştır.

"Ümmet için tevhidin pratik hayatta gerçekleşmesi oldukça önemlidir. Çünkü kendilerini ihlaslı olarak Allah'a (c.c.) adanmış olanlar ve Allah'ın (c.c.), kendisine seçtiği seçkin kullar için böyle bir durum söz konusu olmasa bile avam için bu gereklidir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Andolsun ki, kadın Yusuf'a karşı istekli idi. Rabbinden bir işaret görmeseydi, Yusuf da onu isteyecekti. İşte ondan kötülüğü ve fenalığı böylece engelledik. Doğrusu o bizim çok samimi kullarımızdandı." (Yusuf: 12/24)

Ayette geçen: **"Samimi kullarımızdan"** ifadesiyle belirtilen kimselerin sayıları bu ümmetin ilk dönemlerinde oldukça çoktu. Fakat son zamanlarda sayıları oldukça azaldı. Bunlar Allah (c.c.) katında yüce bir yere sahiptirler. Allah (c.c.) İbrahim Halil (a.s.) hakkında şöyle buyuruyor.

"Güneşi doğarken görünce: 'İşte bu benim Rabbimdir, çünkü bu daha büyük' dedi. Güneş batınca: 'Ey kavmim! Doğrusu ben ortak koştuklarınızdan uzağım. Şüphesiz ben doğruya yönelerek yüzümü, gökleri ve yeri yaratana çevirdim ve ben puta tapanlardan değilim.' dedi." (Enam: 6/78/79)

Bu ayetin açıklaması şöyledir:

"Dinimde ihlaslı ve samimi oldum. İbadetimi de sadece gökleri ve yeri yaratan Allah (c.c.) için yaptım. Şirkten ve şirk şüphesi olan her şeyden arınmış olarak Allah'a (c.c.) yöneldim ve tevhide bağlı kaldım. İşte bunun içindir ki İbrahim (a.s.), **"Ben müşriklerden değilim"** demiştir. Bu ayetin benzerleri Kur'an'da pek çoktur.

Muhsin

"Din bakımından kim muhsin olarak kendisini Allah'a teslim eden ve İbrahim'in dinine uyandan daha iyi olabilir? Allah İbrahim'i dost edinmişti." (Nisa: 4/125)

"İyilik yaparak kendisini Allah'a teslim eden kimse, şüphesiz en sağlam kulpa sarılmış olur. İşlerin sonucu Allah'a aittir." (Lokman: 31/22)

İbni Kesir (r.h.) ayetle ilgili olarak diyor ki:

"Allah (c.c), kendisine ihlaslı olarak amelde bulunan, emirlerine boyun eğip, şeriatine uyanlardan haber veriyor. **"Muhsin olarak"** sözüyle; amellerinde emrolunanlara uyup, yasaklandıkları şeyleri terkederek O'na yönelenler anlatılıyor.

Bu önemli ayet bize; İhlasın kemal derecesine ulaşmasının, şirkin terk edilmesi ve müşriklerle olan bağların koparılmasıyla mümkün olacağını bildiriyor. Nitekim bundan önceki bölümde bu konulara yer verilmişti."

Tevhidin Gerçekleşmesindeki Gaye

Birincisi:

İmam olmaktır. Yani kendisinin iman ve hayır için önder ve örnek kabul edilmesidir. Bunun elde edilmesi de, kişinin sabır makamına ulaşması ve yakın bir iman kazanması ile mümkün olur. Çünkü bu ikisi sayesinde dinde imamete ulaşılır.

İkincisi:

"Kanken" kelimesi, kunuttan alınmadır ki bu; **"devamlı bir itaat"** anlamındadır. Namaz kılan bir kimse, kıyamını, rükusunu veya secdelerini uzatırsa kanittir (itaatkardır). Nitekim:

"Geceleyin secde ederek ve ayakta durarak boyun bükten, Ahiretten çekinen, Rabbinin rahmetini dileyen kimse, küfreden kimse gibi olur mu? De ki: 'Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?' Doğrusu ancak akıl sahipleri öğüt alırlar." (Zümer: 39/9)

Üçüncüsü:

Hanif olmaktır.

İbni Kayyım şöyle der:

"Hanif; Allah'a (c.c.) yönelen ve Allah'tan (c.c.) başkasından yüzçeviren kimse demektir.

Dördüncüsü:

"O müşriklerden değildi." ifadesinde anlatılmak istenen; ihlas ve tam bir sadakat sahibi olmaktır.

İbrahim'in (a.s.) Özellikleri

"Doğrusu Allah (c.c), dostu olan İbrahim'i (a.s.):

"Gerçekten İbrahim bir ümmet idi." sözüyle övmüştür. Bu, övgü dört şekildedir:

1. Allah (c.c), ayette önce konuya **"ümmettir"** ifadesiyle girdi. Bunun anlamı; "kendisine uyulan, peşinden gidilen örnek kimse" demektir.

İbni Mesut da (r.a.) bunu; "Hayrı Öğreten kimse" olarak açıklamıştır. "**Ümmet**" kelimesi; Arapça dil kurallarına göre "**fu'letun**" vezninde bir kelimedir. Bu da "**iftial**" kalıbından gelmiştir, tıpkı "**kudvetun**" gibi. Kudvetun; kendisine iktida olunan, uyulan anlamındadır. Ancak "**ümmet**" kelimesiyle "**imam**" kelimesi arasında iki yönden fark vardır:

a) - İmam; bilinçli veya bilinçsiz olarak kendisine uyulan, insanların arkasından gittiği herhangi bir kişi demektir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Eyke halkı da zalim kişilerdi. Bu yüzden onlardan da intikam aldık. Her ikisi de (Sedum ve Eyke şehirleri) görülüp tanınan bir yol (imam) üzerinde durmaktadır." (Hicr: 15/78-79)

Bu ayette "**imam**" kelimesi açık ve net, gireni saptırmayan yol, anlamındadır.

Ancak "**ümmet**" kelimesine yol adı verilemez, ya da yola "**ümmet**" denemez.

b) - "Ümmet" kelimesinde anlam bakımından fazlalık vardır. Çünkü bu kelime ilim ve amel açısından tüm kemal sıfatları birleştirmektedir. Bu, ilim ve amel bakımından tek bir fert olarak kalmak demektir. Çünkü bu kimse tüm güzel özellikleri kendisinde topladığı için başkaları ile arasında belirgin bir fark vardır, ya da bu özellikler onun dışında başka bir kimsede yoktur. İşte "**Ümmet**" kelimesi, tüm bu anlamları akla getirir. Çünkü kelime içinde geçen ve ötre ile okunan "**mim**" harfi, çıkış yeri ve tekrarı bakımından bunu gerektirir. Nitekim "**mim**" şeddeli olduğundan dolayı mudaaftır, bu da ötreyi gösterir. Zaten bunun baş tarafı da ötrelidir. "**Mim**" harfi okunurken, dudak yumulur.

Hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Doğrusu Zeyd b. Amr b. Nüfeyl Kıyamet Gününde tek bir ümmet olarak diriltilecektir." (Ahmed: 1/189-190, Hakim: 3/439-440)

2. "Kaniten" kelimesidir. **İbni Mesut (r.a.):**

"'el-Kanit' kelimesi; 'itaatkar kimse' anlamındadır" der. "**Kunut**", kelimesi birtakım şeyler olarak yorumlanır ki, sonuç bakımından hepsi de devamlı itaat anlamındadırlar.

3. Ayette geçen "Hanifen" kelimesidir. **Hanif;** Allah'a (c.c.) yönelen kimse demektir.

4. "Şakiren li en umih" ifadesidir. Nimetlere şükretmek, üç esasa dayanır:

- Nimetleri ikrar etmek,
- Sürekli bu nimeti vereni anmak ve
- Nimeti verenin rızasını kazanmak için çalışmak.

Kul, bu üçünü yerine getirmedikçe şükretmiş olmaz.

Allah (c.c), dostu İbrahim'i (a.s.) dört özellekle övmektedir. Bu dört özelliğin hepsi de ilme ve amele dayanır ve bunların gereğiyle amelde bulunmak da bunun içinde ye alır. Bir de bu ilmi öğrenmek ve yaymak gerekir. Kemal, ilimle ve bu ilmin gerekleriyle amel etmekle, bir de davet etmeyi içeren eylem ve tavırla kazanılır."

Kurratü'l-Uyun'da ise şöyle denmiştir:

"İbni Kesir (r.h.) demiştir ki:

"Allah (c.c), kulu, rasulü ve dostu olan İbrahim'i (a.s.) öncelikle müşriklerden, Yahudilerden ve hristiyanlardan ayırmış, onlarla hiçbir alakasının olmadığını, müşriklerden ayrı bir ümmet olduğunu bildirmiş, kendisini uyulan bir imam kılmıştır. Kanit kimse huşu sahibi ve itaatkar olandır. İbrahim de (a.s.) bilerek ve inanarak şirkin her türünü bırakıp Allah'a (c.c.) yönelmiş ve tevhide bağlı kalmıştır. İşte bu bakımdan kendisi için: **"İbrahim müşriklerden olmadı"** buyrulmuştur."

Mücahid de şöyle der:

"İbrahim bir ümmet idi" demek; "tek başına iman etmiş biriydi" demektir. Çünkü o iman ettiği zaman, tüm insanlar kafirdirler."

Ben de derim ki: Her iki görüş de haktır. Mücahid'in (r.h.) dediği -en iyisini Allah (c.c.) bilir- İbrahim'in (a.s.) davetinin ve nübüvvetinin ilk dönemlerinde idi. Allah da (c.c.) onun müşriklerden olmadığını bildirmiş ve onu bu niteliği ile övmüştür.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Kitapta İbrahim'e dair anlattıklarımızı da an. Şüphesiz o dosdoğru bir elçi idi. Babasına şöyle demişti: "Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun?" (Meryem: 19/41-42)

Meryem Suresinin (43'den 60'a kadar olan) ayetleri de bunu göstermektedir.

İbrahim (a.s.) davetine başladığı sırada yeryüzünde ondan başka bir müslüman yoktu. Hadis de bu gerçeği dile getirmiştir. En doğrusunu Allah (c.c.) bilir.

"O müşriklerden değildi"

Sözü onun kalp, dil ve hareketleriyle müşriklerden olmadığını belirtmektedir. Çünkü İbrahim (a.s.), halkının üzerinde bulunduğu şirki reddetmiş, Allah'a (c.c.) ibadet konusunda kesinlikle şirke yer olmadığını insanlara bildirmiş, putları kırmış, Allah'ın (c.c.) rızası için başına gelenlere sabretmiştir.

İşte bu, tevhidin gerçekleşmesi, dinin esası ve başıdır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Rabbi ona: 'Tesim ol' buyurduğunda, 'Alemlerin Rabbine teslim oldum' demişti." (Bakara: 2/131)

Görüyoruz ki **"La ilahe illallah"** diyen ve müslüman olduğunu iddia eden kimselerin çoğunluğu, ibadet konusunda Allah'a (c.c.) şirk koşuyorlar. Fayda ve zarar getirmeyen ölümlerden, gaybi kimselerden, tağutlar, cinler ve daha nicelerinden dua ile bir şeyler istiyor ve bekliyorlar. İnsanları bir tek Allah'a (c.c.) ibadete, O'nun dışındakilere kulluğu terke çağırانları reddediyor ve onları hoş karşılamıyorlar. Müşriklere bel bağlıyor, onları seviyor ve onlara dostluk gösteriyorlar. Müşriklerden korkuyor ve onlardan ümitvar oluyorlar. Tevhide davet edenleri de bid'atçı ve sapık olarak kabul ediyorlar. Tevhide göre hareket edip şirki reddeden ve müşriklere buğz edenlere karşı sert tavır takınıyorlar. Kimileri de tevhidi bilinmesi gereken bir ilim olarak kabul etmiyor, bilgisizlikleri ve cehaletleri yüzünden bu inanca yönelmiyorlar. Allah (c.c.) yardımcımız olsun.

Mümteherine Suresinin 4. ayeti İbrahim'in de (a.s.) diğer peygamber kardeşleri gibi Allah'ın (c.c.) dini üzere olduğunu gösteriyor.

İbni Cerir (r.h.) bunları söyleyerek onun şöyle dediğini belirtir:

"... Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiğiniz şeylerden uzağız. Sizi tekfir ediyoruz. Siz bir olan Allah'a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir kin ve düşmanlık vardır." (Mümteherine: 60/4)

Bu konuda İbrahim (a.s.) kendisine uyulacak güzel bir örnek olarak gösteriliyor ve şöyle buyruluyor:

"İbrahim'in babasına söylediği: 'Senin için Allah'tan bağışlanma dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek bir şeyi savmaya gücüm yetmez' sözü dışında, İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için uyulacak güzel bir örnek vardır."

Allah (c.c), yine dostu İbrahim'den (a.s.) söz ederek, onun, babasına şöyle dediğini bildiriyor:

"Sizi Allah'tan başka taptıklarınızla bırakıp çekilir, Rabbime yalvarırım. Rabbime yalvarışımında mahrum kalmayacağımı umarım, İbrahim onları Allah'tan başka taptıklarıyla başbaşa bırakıp çekilince ona İshak ve Yakub'u verdik ve her birini peygamber yaptık." (Meryem: 19/48-49)

Tevhidi gerçekleştirmek; şirkten uzaklaşmak, müşriklerle ilişkileri kesmek, onlardan ayrılmak ve onlara düşmanlık gösterip buğz etmekle mümkün olur.

Bu yola giren bir kimsenin daha yolun başında **"bu yoldan gidenler azdır"** diyerek endişeye kapılmaması gerekir.

Müminlerin Özellikleri

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Rablerinin korkusundan titreyenler, Rablerinin ayetlerine iman edenler, Rablerine şirk koşmayanlar. Rablerine dönecekleri için kalpleri ürpererek, vermeleri gerekeni verenler, işte iyilik konusunda yarış edenler ve öne geçenler bunlardır." (Mü'minun: 23/57-61)

Kurratü'l - Uyun'da denilir ki:

"İbni Kesir (r.h.) dedi ki:

"Onlar sadece Allah'tan (c.c.) korkarlar. Allah'ın (c.c.) başlarına bir şey getirmesinden endişe duyarlar."

Hasan-ı Basri şöyle der:

"Mümin, kendisinde ihsan ve Allah'tan korkma, münafık ise, kendisinde kötülük ve güvensizlik bulundurandır."

"Onlar, Rabblerinin ayetlerine iman ederler."

Onlar Allah'ın (c.c.) şer'i ve kevnî ayetlerine inanırlar. Çünkü Allah (c.c.) Meryem'den bahsederek şöyle buyurmuştur:

"Mahremlerini korumuş olan İmran kızı Meryem de bir örnektir. Ona ruhumuzdan üfle miştik. (O) Rabbinin sözlerini ve kitaplarını tasdik etmişti ve bize gönülden itaat edenlerdendi." (Tahrim: 66/12)

Yani Meryem öylesine iman etmişti ki, olan olayların sadece Allah'ın (c.c.) kudret ve kazası gereği olduğunu biliyor ve kabulleniyordu.

İbni Kesir (r.h.) der ki:

"Onlar Rabblerine şirk koşmazlar" demek, Allah (c.c.) ile birlikte başkalarına ibadet etmezler, aksine Allah'ı (c.c.) birlerler ve Allah'ın (c.c.) tek olduğuna, Samet olduğuna, O'ndan başka ibadete layık ilah olmadığına iman ederler. Onun bir eş, çocuk ve dengi olmaktan da münezzeh olduğunu bilirler."

Kurratü'l - Uyun'da deniliyor ki:

"Şirki terketmek tevhidin kemalini, Allah'ı (c.c.) hakiki anlamda tanımayı, sevmeyi, tevhidin gereklerini kabul etmeyi ve tevhide daveti kapsar.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Gök gürlemesi hamdı ile, melekler de korkularından O'nu tesbih ederler. Onlar pek kuvvetli olan Allah hakkında çekişirken, O yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar." (Ra'd: 13/13)

İşte bu ayet kemal anlamdaki tevhidin hakikatini içermektedir."

" Bize, **Büreyde b. Hasib**'in, 'nazardan ve zararlı haşerelerden başka şeyler için dua ile korunma (rukye) yapılmaz' dediğini nakletti." dedim. Said b. Cübeyr şu cevabı verdi:

"Öğrendiğini tatbik eden elbette yüce bir insandır. İbni Abbas'ın bize naklettiği hadiste de Rasulullah (s.a.v,) şöyle buyurdu:

"Bana bütün ümmetler gösterildi. Bazı nebiler bir kaç cemaat ile beraber, bazıları da yanında bir ümmeti bile olmaksızın önümden geçmeye başladılar. En sonunda uzaktan büyük bir karartı gösterildi. 'Bu karartı nedir? Bu benim ümmetim midir?' diye sordum. 'Bu Musa'nın kavmidir.' diye cevap verildi. Sonra bana 'Ufka bak' denildi. Bakınca ufku dolduran büyük bir karartı gördüm. Sonra bana 'Gök ufuklarının şurasına ve bu tarafına da bak!' denildi. Bir de ne göreyim. Büyük bir karartı baştan başa ufku kaplamıştı. Bana: 'Bu senin ümmetindir. Bunlardan yetmiş bin kişi hesaba çekilmeksizin Cennete girecektir.' denildi."

Sonra Rasulullah (s.a.v.) kalkıp evine girdi. Orada bulunanlar, bunların kimler olabilecekleri hususunda konuşmaya başladılar, bir kısmı:

"Olsa olsa bunlar Allah'ın Rasulü ile beraber bulunan ilk müslümanlardır." dediler. Bir kısmı da bunların, İslam üzere doğup da Allah'a (c.c.) hiç şirk koşmadan ölen kimseler olabileceklerini söylediler ve daha pek çok görüş ortaya attılar. Rasulullah (s.a.v.) geri dönünce onu durumdan haberdar ettiler. Rasulullah (s.a.v.):

"Onlar, rukye yapmayanlar, şifanın (Allah'tan olduğuna inanıp) dağlamaktan olduğuna inanmayanlar, uğursuzluğa inanmayanlar ve her hususta yalnız Allah'a tevekkül edenlerdir." buyurdu.

Bu esnada Ukkaşe b. Mihsan ayağa kalktı ve Rasulullah'a (s.a.v.):

"Beni onlardan biri kılması için Allah'a dua et" dedi. Rasulullah (s.a.v.):

"Sen onlardansın." cevabını verdi.

Bir adam daha kalktı.

"Beni de onlardan kılması için Allah'a dua et." dedi.

Rasulullah (s.a.v.):

"Ukkaşe senden önce davrandı." cevabını verdi.(Buhari Tıbb: 42, Müslim İmam 371)

Said b. Cübeyr'in:

"Dün geceki kayan yıldızı gördünüz mü?" sorusuna "Ben gördüm. O esnada namazda değildim" diye cevap veren Husayn'dır.

Husayn yanındakiler'in onun gece namazı kılmak için kalktığını zannetmelerinden endişe duymuştur.O esnada namazda değildim diyerek böylece yapmış olduğu ibadeti gizli tutmaya çalışmıştır. Bu da selefin üstünlüğünü ve ihlasa olan düşkünlüğünü, riyadan uzaklaşmış olduğunu göstermektedir. Çünkü onlar yapmadıkları bir şeyi, halka yapmış gibi göstermekten kaçınmışlardır.

Husayn Said b. Cübeyr'in sorusuna:

" Şa'bi bize bu hususta bir haber nakletmişti de ondan." diye cevap verdi, Said b. Cübeyr:

" Nedir o haber?" diye sordu. Husayn:

" Bize Burüde b. el-Hasıb'ın:

"Nazardan ve zararlı haşerelerden başka şeyler için dua ile korunma (rukye) yapılmaz." dediğini nakletti." dedi.

Hattabi (r.h.) bu hadisi şöyle yorumlamıştır:

"Göz değmesi, akrep, yılan vb.zehirli hayvanların insanı sokması durumunda rukyeden daha şifa verici bir şey yoktur. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) hem rukye yapar hem de kendisi için rukye yaptırırdı."

"Allah'ın (c.c.) rızasını kazanmak ancak nebilere uymakla mümkün olur. Kim Allah'a (c.c), nebi ve resullerine iman eder, onların tebliğ ettiği dine bağlanırsa kurtulur. Bu, eşi ve ortağı olmayan Allah'a (c.c.) ibadet etmeyi ve O'ndan başkasına ibadeti terketmeyi, Allah'ın (c.c.) emrettiklerini yapmayı ve nehyettiklerinden de uzak durmayı gerektirir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"(Nuh) dedi ki: "Ey kavmim! Muhakkak ben size (gönderilmiş) apaçık bir uyarıcıyım. Allah'a kulluk edin, O'ndan korkun ve bana itaat edin." (Nuh: 71/2-3)

Allah'a (c.c.) ibadet; yalnız Allah'a (c.c.) itaat etmek, O'nun (c.c.) emrettiklerine bağlanmak, yasakladıklarından uzak durmak ve Rasulullah'a (s.a.v.) itaat etmekle mümkün olur. İşte din budur: Allah'tan (c.c.) başkasına ibadet etmemek...

Allah'tan (c.c.) başkalarını şeriatın öngördüğü ve öğütlediği ölçüler içerisinde terketmek...

Heva ve hevesleri Rasulullah'a (s.a.v.) itaatin önüne geçirmemek."

"Bazı nebiler birkaç cemaati ile beraber, bazıları da yanında bir kişi bile olmaksızın önümden geçmeye başladılar."

Hadiste geçen **"birkaç cemaat"** ifadesi ile on kişiden daha az sayıda bir topluluk kastedilmiştir.

Bu ifadelerde, çoğunluğu baz alıp, hakkın ölçüsü olarak görenlere açık bir reddiye vardır.

Kurratü'l-Uyun adlı kitapta şunlar yer almaktadır:

"Allah'ın (c.c.) gönderdiği nebilerden öyleleri vardır ki, kavmi içerisinde kendisine tabi olan bir tek kelime bile bulunmamıştır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Andolsun, senden önce geçmiş topluluklara da elçiler gönderdik. Onlara herhangi bir elçi gelmeye görsün, mutlaka onunla alay ederlerdi." (Hicr: 15/10-11)

Bu ayet gösteriyor ki, ümmetler içinde hidayete eren ve kurtulan kimselerin sayısı oldukça azdır. Çoğu kimsenin heva ve hevesleri baskın gelmiş, kendilerine gelen rasullere isyan etmiş ve sonunda helak olmuşlardır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Yeryüzündekilerin çoğuna itaat edersen seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyar ve sadece tahminde bulunurlar." (Enam: 6/116)

"İşte kasabalıların haberlerini sana anlatıyoruz. Andolsun ki, rasulleri onlara belgeler getirdi. Fakat onlar önceden yalanladıklarına iman edecek kimseler değillerdi. Allah kafirlerin kalplerini böylece kapatıp mühürler." (A'raf: 7/101)

"De ki: "Yeryüzünde dolaşın da daha önceden müşrik olanlardan çoğunun akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın." (Rum: 30/42)

Kur'an'da buna benzer ayetler oldukça çoktur. Gerçek olan şudur ki, kurtuluşa eren kimseler, çok az da olsalar en büyük cemaattirler. Çünkü Allah (c.c.) katında değeri yüce olanlar bunlardır. Sayıları az da olsa bu böyledir. Müslüman asla çokluğa aldanmaz ve bundan şiddetle sakınır. Hatta kimi zaman çoğunluk olan tarafın arasında kendilerinin ilim sahibi olduğunu söyleyen kimseler de bulunabilir. İlim sahibi diye ya da sadece ilim sahibi gibi gözüksükleri için bunlara aldanmamalıdır. Çünkü onlar cahil ve sapıkların din edindikleri şeyleri din edinmiş, Allah (c.c.) ve Rasulünün (s.a.v.) buyruklarını bir tarafa bırakmışlardır."

"En sonunda uzaktan büyük bir karartı gösterildi." Bu söz ile uzaktan görülen bir topluluk kastedilmiştir. **"Bu karartı nedir, benim ümmetim midir?" diye sordum."**

Ufukta beliren kişilerin sadece şekilleri görüldüğü için böyle bir ifade kullanılmıştır. Müslim'in Sahih'inde ise **"Fakat ben ufka bakıyordum"** şeklinde geçmektedir. Ancak **Muhammed b. Abdu'l Vehhab (r.h.)** bunu belirtmemiştir. Belki de ondan sonra kitabın aslından ya da kopyasından bu ibare çıkarılmış olabilir. Allah (c.c.) en iyisini bilendir.

"Sonra bana **'Ufka bak'** denildi. Bakınca ufku dolduran büyük bir karartı gördüm. Sonra bana 'Gök ufuklarının şurasına ve bu tarafına da bak!' denildi. Bir de ne göreyim. Büyük bir karatı baştan başa ufku kaplamıştı. Bana: 'Bu senin ümmetindir. Bunlardan yetmiş bin kişi hesaba çekilmeksizin Cennete girecektir.' denildi."

Bunlar tevhide bağlı kaldıkları için sorgusuz ve hesapsız olarak Cennete gireceklerdir.

İbni Fudayl'in rivayetinde ise;

"Şu görülen ümmetin arasından yetmişbin kişi Cennete girecektir." şeklindedir.

Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyre'den rivayet ettikleri hadiste ise şöyledir:

"Onların yüzleri ayın ondördüncü gecesindeki dolunay gibi parlak olacaktır."
(Buhari, Rikak: 50, Müslim İman: 94)

İmam Ahmed (r.h.) ve Beyhaki'nin (r.h.) Ebu Hureyre'den (r.a.) rivayet ettikleri hadiste de şu ifadeler yer almaktadır:

"Rabbimden bu sayıyı artırmasını istedim. Rabbim de her bine karşılık yetmişbin olarak benim için onların sayısını artırdı."

Hafız İbni Hacer el-Askalani (r.h.): "Bu hadisin senedi sahihtir." demiştir.

"Sonra Rasulullah (s.a.v.) kalkıp evine girdi. Orada bulunanlar, bunların kimler olabilecekleri hususunda konuşmaya başladılar. Bir kısmı: Olsa olsa bunlar Allah'ın Rasulü ile beraber bulunan ilk müslümanlardır." dediler. Bir kısmı da bunların, İslam üzere doğup da Allah'a şirk koşmadan ölen kimseler olabileceklerini söylediler. Daha pek çok görüş ortaya atıldı. Rasulullah (s.a.v.) geri dönünce onu durumdan haberdar ettiler."

Burada insanları faydalandırmak ve hakkı açıklamak amacı ile şer'i nasslar hakkında tartışma ve müzareke etmenin serbest olduğuna işaret vardır. Selef alimleri ilmi birikimleri ile bu sonuca varmışlardır. Ancak onlar böyle bir sonucu elde etmenin, ancak kişinin bildiklerini pratik hayatına aktarması ile mümkün olabileceğini söylemişlerdir. Buradan da onların iyilik ve hayır konusunda ne kadar istekli ve gayretli oldukları anlaşılır.

Rukye Hakkında

Nebi'ye (s.a.v.) rukye hakkında sorulunca, şöyle buyurmuştur:

"Sizden her kim kardeşine faydalı olmak isterse, ona faydalı olsun." (Müslim, Selam: 60-61)

Avf b. Malik'ten (r.a.) Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Şirk olmadığı müddetçe, rukyede hiçbir sakınca yoktur." (Müslim Selam: 64, Ebu Davud Tıbb: 18)

"Cebrail (a.s.) Rasulullah'a (s.a.v.), Rasulullah (s.a.v.) de ashabına rukye yapmıştır."

Buhari'nin (r.h.) Aişe'den (r.a.) rivayet ettiğine göre: Cebrail (a.s.), büyü sebebiyle Rasulullah'a (s.a.v.) rukye yapmıştır. (Buhari Tıbb: 47, 49-50)

Buhari (r.h.) ve başkalarının rivayetlerine göre, Rasulullah'tan (s.a.v.) rivayet edilen rukye ile ilgili haberlerin çoğu Aişe'ye (r.a.) bir kısmı da Enes, İbni Mes'ud ve daha başka sahabelerin rivayetlerine dayanmaktadır.

İbni Teymiyye (r.h.) şöyle demiştir:

"Rukye yapan kişi ile kendisine rukye yapılan kişi arasındaki fark şudur: Kendisine rukye yapılan kişi, kalbiyle Allah'tan (c.c.) başkasına yönelen ve Allah'tan (c.c.) başkasından medet bekleyendir. Rukye yapan ise, ihsan üzere hareket eden bir kimsedir."

Yine der ki: **"(Cennete hesapsız olarak girecek olan) yetmişbin kişi"**den kastedilen, tamamen tevekkül üzere olan kimselerdir. Onlar başkalarından rukye veya dağlama için istekte bulunmazlar. Nitekim İbni Kayyim el-Cezvi (r.h.) de böyle demiştir."

"Rasulullah'ın (s.a.v.) bu müjdesine layık olanlar; Allah'a (c.c.) hiçbir şeyi ortak koşmayan, ihtiyaçlarını başka birilerine götürüp de onlardan rukye veya buna benzer şeyler istemeyen kimselerdir. Şifa için olsa bile dağlamayı terk edenlerdir. İşte bunu başarabilen kimselerin Allah'a (c.c.) karşı tevekkülleri tam ve eksiksizdir. Onlar işlerini Allah'a (c.c.) bırakmışlardır. Onlar Allah'ın (c.c.) hüküm verdiği ve kazası gereği icra ettiği hadiselerde kalplerini asla Allah'tan (c.c.) başkasına bağlamazlar. Sadece Allah'ı (c.c.) arzular ve yalnızca O'ndan korkarlar. Başlarına gelen her şeyi **"Bu kesinlikle Allah'ın (c.c.) takdiri ve dilemesi sonucudur."** diyerek karşılarlar. Sıkıntılarının giderilmesi hususunda yalnızca Allah'a (c.c.) yalvarırlar. Sadece O'na sığınır ve sadece O'ndan istekte bulunurlar.

Allah (c.c.) Yakup (a.s.) hakkında şöyle buyurmuştur:

"Ben acımı ve üzüntümü sadece Allah'a şikayet ederim..." (Yusuf: 12/86)

Onlar kendilerini dağlamaları için başkalarından bir yardım da beklemezler. Rukye için yaratıklara başvurmadıkları gibi dağlama için de başvurmazlar. Allah'ın (c.c.) kendileri için dilediği kazaya teslim olurlar ve sonunda ecir alacakları için başlarına gelen imtihandan da haz duyarlar."

Ben de derim ki:

"Bu konuyu yukarıda anlatılanların ötesinde daha genel bir anlamda değerlendirmek gerekir. Çünkü kişinin kendisini dağlaması (ve dağlatması) caizdir. Nitekim Cabir b. Abdullah'tan (r.a.) gelen rivayete göre "Nebi (s.a.v.) Übeyy b. Ka'b'a bir doktor gönderir. O da hastanın bir damarını keser ve daha sonra o damarı dağlardı." (Tirmizi Siyer: 28)

Enes'ten (r.a.) gelen rivayet de şöyledir:

"Enes (r.a.) Rasulullah (s.a.v.) hayattayken Zatülcenb hastalığı sebebiyle kendisine dağlama yapardı." (Buhari Tıbb: 26.Zatülcenb; akciğer zarı iltihabıdır. Günümüzde akciğer veremi olarak adlandırılmaktadır.en-Nihaye adlı eserde bu konuya şöyle bir açıklama getirilmiştir. Zatülcenb; akciğerde oluşan büyük bir çıbandır. Bu çıban giderek çevreye yayılır ve böylece inşânın ciğerini tümüyle sarar. Çoğu zaman bu hastalığa yakalananlar kurtulamazlar. Buna verem diyenler de olmuştur)

Enes'ten (r.a.) rivayet edildiğine göre "Rasulullah (s.a.v.), yüzünde ve bedeninde bulunan bir kızarıklık sebebiyle Esad b. Zürrare'yi (r.a.) dağlamıştır." (Tirmizi, Tıbb: 11)

İbni Abbas'tan (r.a.) Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Şifa üç şeydedir: Bal şerbeti, hacamat (kan aldırma) ve ateşle dağlama. Ben ümmetimi ateşle dağlamaktan sakındırırım." (Buhari, Tıbb: 3)

Bu hadisin farklı bir rivayetinde de şöyle buyrulmuştur:

"Ben dağlanmayı istemem (sevmem)." (Buhari, Tıbb: 4,17)

"Rablerine tevekkül ederler"

İşte bu ifade buraya kadar anlatılanların özüdür ve tüm eylemler için Allah'a (c.c.) tam bir tevekkülü içerir. Samimiyet ve dürüstlikle O'na sığınmayı ve O'na dayanıp

güvenmeyi gerektirir. Sevgi, korku, ümit etmek, rab ve ilah olarak Allah'tan (c.c.) razı olmak, O'nun kaza ve kaderine boyun eğmek vb. Çünkü bu, tevhidin gerçekleşmesinin son aşamasıdır. Tüm değerli ve yüksek makamlar tevekkül sayesinde elde edilir.

Ancak hadisten, başvurulması caiz ve uygun olan sebeplere başvurulamayacağı şeklinde bir anlam çıkarılmamalıdır. Çünkü meşru sebeplere başvurmak gayet normal ve gerekli bir şeydir. Hiç kimsenin bundan kaçması doğru değildir. Aksine böyle yapmak bizzat tevekkülün kendisidir. Tevekkül, en büyük sebebe başvurmak demektir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"... Kim Allah'a tevekkül ederse Allah O'na yeter..." (Talak: 65/3)

Tedavide hoşnutsuz bir durum meydana getirmeyecek sebeplere sarılmak ve bunlar yoluyla tedavi olmak sakıncalı olmayıp, aynı zamanda tevekküle de engel değildir. Bu nedenle meşru olan bir tedavi yönteminin terki doğru olmaz.

Ebu Hureyre'den (r.a.) Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

"Allah şifasını vermediği bir hastalık indirmemiştir. Nerede bir hastalık varsa, mutlaka şifası da vardır. Bunu bilenler bilir, bilmeyenler de bilmez." (Buhari Tıbb: 1, Müslim Selam: 26)

Üsame b. Serik'ten Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Ey Allah'ın kulları, tedavi olun. Çünkü Allah bir hastalık vermişse mutlaka şifasını da vermiştir. Ancak bir hastalık müstesna." Kendisine:

"O nedir?" diye sordular. **"Yaşlılıktır."** buyurdu. (Ahmed)

İbni Kayyim (r.h.) der ki:

"Bu hadisler sebepleri içerdiği gibi aynı zamanda sebeplere başvurmayı reddedenlerin iddialarını da geçersiz kılar ve tedavi olma konusunda açık bir emir içerir. Tedavi olmanın tevekkülle çelişmediğini de isbat eder. Tıpkı acıkan ve susayan kimsenin açlığını ve susuzluğunu gidermek için yiyip içmesi, sıcak ve soğuktan korunmak isteyen kimsenin ona göre giyinmesi gibi... Aç olan bir kimse "Ben açım; ama karnımı doyurmayayım da Allah'a (c.c.) tevekkül edeyim" diyemeyeceği gibi susayan bir kimse de "Su içmeyeyim" diyemez. Ya da soğuktan donacak halde olan bir kimse, tevekkülü bahane ederek kendisini donmaya terkedemez. Bütün bunlar yanlış davranışlardır.

Tevhidin gerçekleşmesi için Allah'ın (c.c.) koyduğu meşru sebeplere sarılmak gerekir. Bunları tümüyle reddetmek bizzat tevekkülün ruhuna aykırıdır. Tevekkülün gerçek anlamı, kişinin dini ve dünyası konusunda kendisine faydalı olacak şeylerin meydana gelmesi için kalbiyle Allah'a (c.c.) dayanması ve yalnızca O'na itimat etmesi demektir. Bu konuda sebeplere sarılmak da gerekecektir. Aksi takdirde hikmet ve şariat bir kenara bırakılmış olur. Kul, hiçbir zaman acizliğini tevekkül, tevekkülü de acizlik gibi gösteremez; kulun böyle bir davranışta bulunma yetkisi yoktur. Çünkü bu, akideyi ilgilendiren bir konuda dini tahrif etmek demektir.

Ukkaşe b. Mihsan dedi ki:

"Ey Allah'ın Rasulü! Dua et de ben de onlardan olayım." Rasulullah (s.a.v.):

"Sen onlardansın." buyurdu.

Buhari'de geçen farklı bir rivayet ise şöyledir:

"Allah'ım! Onu onlardan kıl." diye dua etti.

Bu olay, takva bakımından kendisinden üstün olan kimselerden dua etmesini istemenin caiz olduğuna dair bir delildir.

"Kişinin yaşayan bir kimseden kendisi için dua etmesini istemesi caizdir. Ancak o kimsenin ölümünden sonra böyle bir şey caiz olmaz. Bir kimse herhangi bir ölüden veya yanında olmayan bir kimseden bir şey isterse ya da herhangi bir kimseden yalnız Allah'tan (c.c.) istenebilecek olan bir şey isterse, Allah'a (c.c.) ortak koşmuş olur. Yalnız Allah'ın (c.c.) yapabileceği bir şeyi O'ndan başkasından istemek şirktir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

" O halde bile bile Allah'a ortak koşmayın." (Bakara: 2/22)

O, sizin Rabbiniz, sizin ve sizden öncekilerin yaratıcısı, size gizli ve açık bir çok nimetler sunandır. O'ndan başkasına yönelmeyin. İbadeti tüm çeşitleriyle ve samimi bir şekilde sadece Allah'a (c.c.) yapın. Az ya da çok, bir şey isteyeceğiniz zaman sadece O'ndan isteyin."

Rasulullah (s.a.v.) Ukkâşe'ye:

"Sen onlardansın." cevabını verdi.

Rasulullah'ın (s.a.v.) bu müjdesi, o kimsenin imanını, takvasını ve cihat konusundaki azmini ve aşkını çok iyi bilmesindendir. Kendisini şehit eden Tuleyha daha sonra müslüman olmuş ve Kadisiye Savaşında Sa'd b. Ebu Vakkas ile birlikte İranlılara karşı savaşmış, meşhur Cisir (köprü) olayında o da şehit düşmüştür.

Nitekim başka bir hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Allah, Bedir ehlini kesinlikle bilir. Bu bakımdan Allah şöyle buyurdu: Dilediğinizi işleyin, kesinlikle sizi bağışladım." (Ebu Davud Sünnet: 6)

"Sonra başka biri kalktı."

Bu kişinin adından söz edilmiyor. Bunun adını öğrenmemize de gerek yoktur.

Kurratü'l-Uyun'da şöyle deniyor:

"Doğrusu Rasulullah (s.a.v.) bu kapıyı kapatmak istemiştir. Çünkü bu yol bir kez açıldı mı, insanlar peşpeşe bu yola başvurmaya kalkışır, hatta ehil olmayanlar bile bu işe kalkışabilirler. Bu davranış aynı zamanda da bir kınamadır.

"Bunu istemekte Ukkâşe seni geçti"

Kurtubi der ki:

"Bu ikinci kişide, Ukkâşe'den olan özellikler bulunmuyordu. İşte bunun için Rasulullah (s.a.v.) onun talebine cevap vermedi. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı orada bulunanların tümü bunu ister, böylece iş uzayıp giderdi. İşte bunun için Rasulullah (s.a.v.) bu kapıyı kapatmak istemiştir."

Tarih: 14.09.2010